

Sorin Cerin

Filosofia Iubirii - Dragoste si Destin

Poeme Filosofice

SORIN CERIN

FILOSOFIA IUBIRII -DRAGOSTE ȘI DESTIN

Poeme filosofice

2017

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII – DRAGOSTE ȘI DESTIN

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1548068301

ISBN-10:
1548068306

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII –
DRAGOSTE ȘI DESTIN
-poeme filosofice-

După lecturarea volumului *Filosofia Iubirii – Dragoste și Destin,* am decis să atașez fără să scot ancorele, așa cum apare în forma lui orginală, articolul Sorin Cerin, din enciclopedia Metapedia, la data de 10 Iunie 2017 pentru a putea face, pentru cei ce doresc, un periplu prin titlurile cărților scrise de mine sau prin notele critice dedicate acestora. Toate aceste volume publicate sub titlul de *Filosofia Iubirii*, nu fac parte dintr-o serie anume, intitulată ca fiind *Filosofia Iubirii*. **Sunt carti de sine statatoare, avand ISBN-uri și cuprinsuri diferite. Faptul că am introdus în titlu sintagma de** *Filosofie a Iubirii*, **înseamnă că volumul respectiv, tratează acest subiect, al** *Filosofiei Iubirii*.

Vă mulțumesc,
Sorin Cerin

**SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII –
DRAGOSTE ȘI DESTIN**
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII – DRAGOSTE ȘI DESTIN
-poeme filosofice-

- **Sorin Cerin – Enciclopedia Metapedia**

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII –
DRAGOSTE ȘI DESTIN
-poeme filosofice-

1) Călăuzindu-L pe Dumnezeu

Mă plimb de mână cu Singurătatea,
Amintirii tale,
prin parcul cu Speranțe pierdute,
unde ne hoinăreau Veșniciile Clipelor,
în vara unor Vise,
ale căror Ani,
s-au spulberat,
prin Furtunile Vânturilor Uitării,
de noi înșine,
cei care am devenit Icoana,
Lacrimii unei Amintiri,
a Viitorului,
pentru care Dumnezeul Iubirii,
pare că și-a făcut vâsle,
să poată ajunge,
până în Lumea noastră,
a cărei Stea,
ardea undeva-cândva pe bolta,
Sufletului Său Dumnezeiesc,
dar care s-a stins,

mai demult,
decât toate Timpurile Universului nostru,
rătăcit,
printre Orizonturile,
Suferinței,
ce nu-și mai poate primi,
nici Zilele sau Nopțile,
în Cimitirul Dorințelor,
care ne-au fost predestinate,
să ne înecăm,
odată cu toate Păcatele Originare,
ale Greșelilor Cuiva,
care nu credea,
că vom reuși,
să învingem,
Întunericul Deșertăciunii,
pentru Iubire,
călăuzindu-L pe Dumnezeu,
să reaprindă,
o Stea stinsă,
dincolo de orice Respirație,
a Luminii Divine,
care redeveniserăm,
noi,
o Stea aprinsă,
pe bolta altei Lumi,
unde ne vor privi,
cei dornici de Iubire.

2) Pentru noi nu mai există demult

Atunci când am vrut să tund,
părul spulberat de Singurătate,
al Zilelor,
ca să așez pe coafura Viitorului,
Regăsirea,
chiar și așa,
cum a fost lăsată,
să crească haotic,
ca o buriană,
printre mormintele Cuvintelor,
care ne-au fost,
undeva-cândva,
Suflet și Destin,
la care revenim rareori,
recunosc,
să ne reculegem,
la umbra unei Iubiri,
sădită pentru aducerea Aminte,
a unei Lumi,
care pentru noi,
nu mai există demult.

3) Se strecura pe ascuns

Merg înainte,
lovindu-mă,
de Vise,
rătăcite,
prin Cuvinte de Jar,
ce reaprind,
Furtunile de Amintiri,
care sparg,
Ferestrele de Cer ale Simțămintelor,
în cioburile Absurdului,
în care ne-am tăiat pașii Eternității Clipei,
rupându-ne întreaga boltă,
a Iubirii,
din pomul Nemuririi,
la rădăcinile căruia,
ne-au căzut Speranțele,
Lacrimilor,
otrăvite de un Destin,
pe care nici unul,
dintre Îngerii Adevărului Absolut,
pe care-i veneram,
la fiecare Sărut,
nu l-au observat,
atunci când se strecura,

pe ascuns,
în Sângele Privirilor,
Morții de noi înșine.

4) Încă mai speră să revină

Cât de mult,
mi-aș fi dorit să știu,
dacă Zilele Depărtărilor,
de noi înșine,
ne-au fost vândute,
de către Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu,
al Amăgirilor,
unei Speranțe,
pierdute în ceața unui Timp,
care ne-a devenit,
unicul trecător grăbit,
pe strada Singurătății noastre,
care încă mai speră,
ca Zorii Eternității,
Luminii Divine a Iubirii,
să revină.

5) Orice amărâtă de Amintire

Oricât de mult aș încerca,
să-ți culeg Pașii Destinului,
din venele străpunse,
de seringile Durerii,
ale unei Lumi,
care nu ne va aparține niciodată,
oricâte orizonturi de Vise,
ne-ar oferi,
la porțile ferecate,
ale Catedralelor de Promisiuni,
unde abia se mai țin agățate,
de pereții ruinați ai Iubirilor,
Icoanele Fericirilor,
care plâng de fiecare dată,
când orice amărâtă de Amintire,
le trece pragul.

6) Ziua noastră

Zori de cârpă,
cu care să ne ștergem Despărțirea,
ne așteaptă,
la tălpile unor Vise,
din care Sângele Clipelor,
și-a făurit Temple de Iubire,
la care să ne invităm Viitorul,
să se roage,
până când și Străinul din noi,
să ne devină,
la fel de cunoscut,
precum ne este,
Iluzia Fericirii,
din care ne-am clădit,
Ziua noastră,
pe care ne-am promis să o ținem,
în Inima care ne va bate mereu,
Ora exactă a Eternității,
Destinului,
care ne-a fost dat,
spre a naviga,
prin Apele Vieții sale.

7) Ca fiind Nesfârșire

Eram atât de stâncă,
atunci când ai devenit,
Valul Nemuririi,
care venea să-mi spele fața,
Iluziilor Vieții, Fericirii și Morții,
care mi-au dăruit nașterea,
Iubirii,
hărăzită de către Destinul,
care ne-a învățat,
să ne ținem împreună,
Steaua care ne-a fost dată,
pentru a ne lumina,
Eternitatea,
pe căile căreia,
vom rătăci mereu,
trecând dincolo de munții Viselor,
de toate obstacolele Cimitirelor din Cuvinte,
până când vom fi noi înșine,
o stea care să se aprindă,
pe bolta Sângelui fierbinte,
și romantic,
al altor generații,
din alte lumi,
pe care un Orizont,
al Dorului,

le va ști vreodată,
ca fiind,
Nesfârșire.

8) Suntem Împreună un Adevăr Absolut

Unde erai,
cu Lumina Dvină a Privirii,
din care-mi răsărise Steaua Destinului,
încât am simțit,
că devin o lumânare a Existenței,
gata să mă topesc,
în fierbințeala Cuvintelor nespuse,
din Ochii de Cer ai tăi,
care-mi scrutau Iluziile Vieții și Morții,
de la un capăt la altul,
până când n-a mai rămas,
nimic altceva sau altcineva,
din mine,
decât,
Eternitatea Clipei,
care Eram,
voi Fi și Suntem,
Împreună,
un Adevăr Absolut.

9) Fără să mai dorim vreodată

Strigam,
ca întregul Univers să mă înțeleagă,
că toate Cuvintele spuse,
n-au nici un Sens,
fără tăcerea adâncă a Iubirii,
care strălucește prin Lumina Divină,
a Adevărului Absolut,
arătându-ne Calea,
care ne trece prin Paradisuri și Infernuri,
despre care nici Clipele n-au știut mai nimic,
decât atunci când au fost puse la încercare,
de Eternitate,
într-un război al Amintirii sau Uitării,
al Iubirii și Urii,
unde au luptat cu o ferocitate,
la care nici unul dintre noi nu ne așteptam,
până când au început să moară,
vărsându-și Sângele învolburat al Sentimentelor,
prin venele Iubirii noastre,
care încă mai sperau,
că vor învinge fără să naufragieze,
prin Oceanul Instinctelor răvășite,
de noi înșine,

care ne striga,
să nu cedăm,
până când ultima Clipă va dispărea,
adormind în Inimile care ne băteau Zilele și Anii,

alungându-i,
în Neantul depărtării de noi înșine,
până când am zărit,
undeva-cândva,
în depărtare,
o luminiță care ne părea atât de străină,
încât ne-am întrebat ce mai e și aceasta,
până când am aflat,
că era Steaua Nemuririi noastre,
încât abia se mai ținea de Bolta Amintirii,
fiind cât pe ce să cadă,
până când am alergat într-acolo,
și am ținut-o cu pălmile Dorului,
agățând-o pentru totdeauna de Infinitul,
în care ne-am pierdut,
fără să mai vrem,
a ne regăsi vreodată,
ca să ne mai naștem,
în această,
Lume.

10) Între propriile gratii ale Neputinței

Ne-am înălțat pe aceeași aripă,
a Privirii,
către Eternitatea Clipei,
pe care am înveșmântat-o cu Iubirea,
unui Răsărit,
prin care i-am adus Lumina Divină,
Dumnezeului orb,
al Lumii Singurătății,
din care ne-am întrupat,
Destinul,
ce nu mai vroia,
să rămână închis,
între propriile gratii ale Neputinței,
pentru a fi Împreună cu noi,
alături de Steaua Nemuririi,
în care ne-am mutat,
pentru totdeauna.

11) Parcă știind că te voi întâlni

Zâmbetul Luminii Divine,
din colțul străzii Sufletului tău,
a început să mi se potrivească,
la măsura de nepătruns,
a Gândurilor mele,
condimentate cu atât de multă,
Angoasă,
încât Existența a devenit,
un subterfugiu al Suferinței,
până și Străinului Subconștientului,
Adevărului Absolut,
în care aș fi dorit să mă ascund,
dacă Iluziile Vieții și Morții,
nu ar fi împiedicat acest lucru,
parcă știind că te voi întâlni,
pe tine.

12) Prin Cuvintele Viselor

Oricâte poduri aș construi,
 peste râul învolburat al Iubirii,
nu voi putea să le zidesc,
 picioarele Nesfârșirii,
decât pe solul arid al Iluziilor Vieții,
Suferinței, Fericirii și Morții,
prin Cuvintele Viselor cărora,
 ne-am întrupat Destinul,
de a fi mereu Împreună,
alături de o Eternitate,
pe care nu o vom cuprinde niciodată,
fiindcă ne-a devenit,
 un Orizont al Amintirii,
pe care nu o vom uita Niciodată.

13) Trecând ca doi străini

Suntem două fire,
din Iarba Lui Dumnezeu,
sădită pentru a fi tăiată,
în anotimpul Iubirii,
atunci când vom deveni,
fânul uitat al Amintirii,
unei Pasiuni,
care va fermeca un alt Destin,
ale cărui Priviri,
nu ne vor mai aparține,
trecând ca doi străini,
pe strada Iluziilor unei Lumi,
ce va rămâne pe vecie,
a Nimănui.

14) Cavouri de Adevăr

Ne-am rătăcit,
printre Cimitirele Cuvintelor,
ale căror Cavouri de Adevăr,
ne-au arătat,
cât de mult putem uita de noi înșine,
atunci când tot ce am considerat,
a fi raza noastră,
de Lumină Divină,
a devenit o pată opacă de Destin,
care ne-a orbit,
Întâlnirea,
într-atât, încât,
nicio Speranță nu mai reușea,
se ne învețe,
să mai putem iubi,
îndeajuns.

15) Un singur Destin

Mi-aș dori,
să-ți culeg Steaua Nemurii,
de pe bolta Sufletului Lui Dumnezeu,
și să ți-o așez,
în părul Clipei Eternității,
să rămână ca o diademă,
a Adevărului Absolut,
pe care Nimeni,
nu va mai reuși vreodată,
să-l arunce,
în brațele reci și insalubre,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le-am înecat,
odată pentru totdeauna,
mai demult,
decât toate Vremurile,
în Oceanul Iubirii,
din noi înșine,
pe care navigăm,
spre Împlinirea,
unui singur Destin.

16) Aș vrea să învăț ce este Iubirea

Și oricât,
aș vrea să învăț,
ce este Iubirea,
la lecția Destinului,
nu voi reuși decât,
să înțeleg,
că trebuie să ne zidim Nemurirea,
cu mâinile Privirilor,
goale și curate,
fără ajutorul Nimănui,
până când să ajungem,
ca din Apa Vieții lor,
să umplem un întreg Ocean,
de Eternitate,
pe care să navigheze nestingherit,
Nesfârșitul din noi.

17) Alături de Iubire

Mi-am întrebat Steaua Nemuririi,
dacă va dori vreodată,
să-mi redea Libertatea,
Porților de Vise,
ale Ochilor tăi,
în care să mă ascund,
până când voi înțelege,
cât de multă Moarte,
mai avem de învățat,
la lecția Iluziilor,
Fericirii,
Nemuririi și Vieții,
la care am rămas corigenți,
fiindcă nu puteam să credem,
cât de multe Cuvinte,
mai aveam de știut,
ca să ne clădim,
Absolutul Adevărului,
care ne-a dăruit Destinul,
de a fi împreună,
alături de Iubire.

18) Decepții

Erai atât de multă Lumină Divină,
în iarba Zâmbetului unei Întâlniri,
încât nicio Moarte,
nu și-ar mai fi recunoscut,
Întâietatea,
atunci când Nașterea noastră,
a fost drogată de aceasta,
pe strada Universului unei Lumi,
de care am fi alergat,
până când nici un Destin,
nu ne-ar fi recunoscut,
Nemurirea,
pe care ne chinuiam să o vindem,
Decepțiilor,
cu Apa Iluziilor,
din Cuvintele fără de Sens,
în care ne spălam,
de Fericire,
până când am realizat,
cât de mult,
ni se sinucid Clipele Eterne,
ale Adevărului Absolut,
din noi.

19) Câte Iluzii ale Lumii

Te rog Inimă de Vânt,
nu-mi mai bate Destinul atât de tare,
încât să ne macine,
 făina Zilelor Despărțirii,
pe care doar Morile Cuvintelor,
 fără de căpătâi,
mai pot să o sfărâme,
la marginea drumului,
nostru,
dintre Existență și Moarte,
dintre Iluzie și Adevăr,
până când vom înțelege,
câte Iluzii ale Lumii,
mai are de îndurat,
Adevărul Absolut,
din noi.

20) De câte ori ți-am jurat Doamne

De câte ori ți-am jurat Doamne,
că am crezut în Clipa Infinită,
a Adevărului Absolut,
pe care ne-ai lăsat-o,
ca să fim loviți de Păcatul Originar,
din care ne-ai obligat să ne clădim,
casa și masa,
Privirilor,
unde să ne trăim Iluziile Vieții și ale Morții,
din noi înșine,
prin Bisericile de Vise,
ale Deșertăciunii,
până când,
Ochii Eternității,
unei Iubiri,
nu ne-ar fi vizitat,
Sângele Nemuririi,
din Cuvântul Adevăr,
din care ne-ai întrupat,
întreaga credință a Fericirii,
din Lacrimile căreia ne-am spălat,
Trecutul,
până când,
am devenit Viitorul,
Erternității.

21) Ambuteiaj

Lasă-mi să sculptez,
Lacrima dintre mine și Infinitul,
Ochilor de Cer,
ai Libertății tale,
de a fi Împreună,
lovind Clipele Nopții,
care ni se scurg,
pe fața Destinului,
ce ne-a amenințat,
că nu va reveni,
Niciodată,
pe valurile Sângelui nostru,
până când,
toate corăbiile de Clipe,
nu ni se vor scufunda,
în Oceanul Uitării,
pe care speram undeva-cândva,
să-l traversăm,
Împreună,
fără să ne lovim,
de Ambuteiajul,
acestei Lumi,
care nu a fost niciodată,
a noastră.

22) Veșminte de Verighete

Și-am plantat,
o Clipă,
pe Cerul Inimii tale,
așteptând să răsară,
florile razelor Stelei Nemuririi,
Destinului,
care ne-a născut,
Întâlnirea,
unde nici unul dintre noi,
nu am știut,
să-L apelăm pe Dumnezeu,
încât acesta,
să ne răspundă la salutul,
Iubirii pe care am zămislit-o,
la Maternitatea Privirilor,
unde ne-am întâlnit Speranțele,
Adevărului Absolut,
din care ne-am făurit,
Veșminte de Verighete,
pe care să le purtăm,
atunci,
când nici unul dintre noi,
nu va mai fi vreodată,
Timp.

23) Îngenuncheaserăm

Aș vrea să strig,
dar nici o Fântână a Viselor,
nu-mi mai aude Lacrima,
pe Oceanul Nemuririi căreia,
am navigat,
încercând să ajung la tine,
neștiind că mă voi lovi,
la Țărmul propriei Conștiințe,
de care,
toate Clipele Timpului nostru,
s-au spânzurat,
fără să mai ajungă vreodată la noi,
cei care mai cerșeam cel puțin,
un singur Zâmbet,
al Amintirii unei Zile,
care nu mai era,
atât de demult,
a noastră,
încât,
întreaga Lume,
dispăruse,
până și din adâncurile,
Oceanului Sângelui,
Speranțelor,
la tălpile cărora,
Îngenuncheaserăm,
undeva-cândva.

24) Icoană de Adevăr Absolut

Mi-am sculptat Singurătatea,
din Stânca Lacrimilor,
Ochilor Eternității,
pe care am scrutat-o,
cu tăișul Întrebărilor,
din care mi-am zidit chipul Iubirii,
pe care l-am înrămat,
în Ochii de Cer ai tăi,
Icoană de Adevăr Absolut,
la care m-am rugat,
să mai pot fi eu,
cel care rătăcește,
pe caii Nemuririi,
Zâmbetului tău,
din care mi-am croit,
întregul Destin,
al Vieții și Morții,
mele.

25) Eram atât de mult Secret

Eram atât de mult Secret,
înainte de a fi noi,
încât nici Universul,
nu ne-ar fi divulgat,
Clipa Nemuririi,
din care ne clădeam,
Viitorul Adevărului Absolut,
al cărui Acoperiș,
îl puneam deasupra Sentimentelor,
care ne-am fi dorit,
să nu fie plouate niciodată,
cu stropii Uitării,
ce-au început să sângereze,
din trupurile,
Clipelor Eternităților noastre,
până când,
le-am bandajat,
cu toate Săruturile Destinului,
care ne-a dat nașterea,
Zilei,
în care ne-am Întâlnit,
Iubirea.

26) La Teatrul Iubirii

Te rog Doamne,
vinde-mi și mie,
Biletul de intrare,
la Teatrul Iubirii,
unde-mi joacă,
cu casa Sentimentelor închisă,
Fericirea,
pe care vreau să o privesc,
atunci când va declara deschis,
înaintea tuturor Clipelor,
de pe scena Iluziilor Vieții și ale Suferinței,
cât de mult și-a așteptat Destinul,
să mă întâlnească,
pe Scena,
ce-abia se mai ținuse,
pe picioarele Norocului,
și ale Întâmplării,
care ne-a lăsat,
să-i traversăm în cele din urmă,
propria noastră,
Moarte.

27) Zodia Nemuririi în care să ne întâlnim

Aș dori să-ți dăruiesc,
Zodia Nemuririi,
în care să ne întâlnim,
Adevărul Absolut al Revederii,
ce ne va prețui mai mult,
decât toate Iluziile acestei Lumi,
Eternitatea dinainte de a ne Naște,
același Destin,
al Jurământului Focului Sacru,
care va arde la nesfârșit,
cu flăcările Cuvintelor,
din candelele Inimilor,
care vor respira pentru noi,
aerul tare al înălțimilor,
unei Iubiri.

28) O Viață Împreună

I-am promis Dumnezeului Iubirii,
că mă voi ruga,
Nemuririi,
să ne aprindă Steaua Destinului,
care să ne incendieze bolta Viitorului,
cu Jarul Sentimentelor,
la fierbințeala căruia,
să ne încălzim Clipa Eternă,
care degerase,
într-un colț pierdut și uitat de Cuvânt,
pe care Creația,
l-a făurit numai pentru noi,
să avem unde să ne închinăm,
Iubirii,
ale cărei ferestre de cer,
din Privirile Infinitului,
au început să se dezghețe,
pe aripile sângelui Răsăriturilor,
învolburate,
din noi,
care tocmai ne-au adus,
o Viață,
Împreună.

29) Un nesfârșit Viitor

Ești o biserică,
a Clipei Nemuririi,
la tălpile căreia,
am îngenunchiat,
rugându-mă,
la Icoana Regăsirii,
unui Dumnezeu al Visului,
care te-a zămislit,
într-o Naștere a Simțirii,
pe care Îngerii Sorții,
au binecuvântat-o cu o Lume,
care să rămână,
numai a noastră,
chiar și atunci,
când Steaua unicei Inimi,
a Destinului,
va deveni căzătoare,
pe o boltă a Eternității,
dintre amândoi,
unde nici o Iluzie a Vieții sau Morții,
nu va mai reuși să ne ardă,
Amintirea,
care va rămâne un nesfârșit,
Viitor,
dintr-o Urmă,
a unei Iubiri,

pe care am respirat-o,
din toți porii Adevărului Absolut,
ale cărui Lacrimi,
ne spală și acum Sufletele,
care și-au aprins,
propria lor Lumină Divină,
sfidând întunericul,
Neființei.

30) Ce a fost mai întâi?

Oare ce a fost mai întâi,
Singurătatea sau Dumnezeu?,
Viața sau Moartea?,
până când,
a început să plouă,
cu Stelele Destinelor,
peste Iluziile Fericirilor sau Suferințelor,
ale căror Talazuri,
de Răni adânci și dureroase,
infectate cu Păcatele Originare,
ale unei Lumi,
care nu mai aparținea,
Nimănui,
au înecat până și cele mai strălucitoare Vise,
ale Iubirii,
în negura unei Uitări,
pentru care nu se făurise încă,
Amintirea,
de dinainte de Naștere,
a Zâmbetului tău.

31) Fiind Iubire

Câte Zile de Sudoare,
să se fi scurs,
pe fruntea înstelată,
a Dumnezeului Iubirii,
până când a înțeles,
cât de necesar,
este Zâmbetul Ochilor tăi de Cer,
pe bolta căruia,
să strălucească,
Eternitatea Cuvântului nespus,
al Dragostei,
în care să ne ascundem,
de Sfinții oricăror Deșertăciuni,
ce-ar putea să ne amăgească,
cu Virgulele lor,
după care,
nu mai urmează nimic,
decât Neantul rece și neiertător,
al Iluziilor Vieții și Morții,
deasupra cărora ne-am înălțat,
încă din Primul Moment,
al Creației,
când am devenit Infinit prin Simțire,
fiind Iubire.

32) Aprindeam toate Stelele Universului

N-am înțeles niciodată,
unde mor Orizonturile,
pe care vroiam să le prindem,
în Inimile de ceară,
care se topeau pe zi ce trece,
la flacăra Neputinței,
de a urca treptele Cerului Norilor,
din noi,
care începuse să ne plouă,
cu furtuna Sentimentelor,
spălându-ne fața Timpului,
cu Amintirea,
unde eram Lumina Divină,
a Simțirii,
cu ajutorul căreia,
aprindeam,
toate Stelele Universului,
unei Iubiri.

33) Ochii Furtunilor de Dragoste

Învață-mă abecedarul,
Iluziilor Vieții, Fericirii și Morții,
ca să pot înțelege,
profunzimea Iubirii,
în Universul unde Timpii și Spațiile,
sunt o felie de Zâmbet,
din sărutul Eternității cu Infintul din noi,
care va clădi o nouă Lume,
numai a Luminii Divine,
în care nici o floare,
a vreunui Cuvânt,
nu se va mai ofili,
în vazele Lacrimilor de cristal,
ale Ochilor Furtunilor,
de Dragoste,
din noi.

34) În care n-am crezut niciodată

Câtă sensibilitate,
să fi născut Dumnezeu,
în Cuvântul Creației,
atunci când razele Adevărului Absolut,
au reflectat Iubirea,
din adâncurile fără margini,
ale Universului,
Luminii Divine din noi,
pe care l-am creat,
pentru Eternitatea Clipei,
din care să ne clădim,
propria Existență,
pe care să nu o mai părăsim,
Niciodată,
nici chiar atunci,
când Iluziile Vieții și Morții,
vor deveni,
unica soluție,
de a ne mântui de noi înșine,
pe rugul Păcatelor Originare,
în care n-am crezut,
niciodată.

35) Fiindcă pentru Iubire

Eram când Noapte sau Zi,
când Închisoare sau Libertate,
poate uneori Furtună sau Liniște,
dar întotdeauna rătăciți,
în căutarea Destinului,
care ni se înecase la marginea unei Lumi,
care tocmai își pierduse Dumnezeul,
la Loteria unui Timp,
al Uitării,
care o îndatorase,
atât de mult,
în Iluzii ale Morții,
Vieții,
Fericirii,
Suferinței,
încât era conștientă,
că nu va mai reuși niciodată,
să ajungă la Țărmul Iubirii,
oricâte Iluzii ar câștiga vreodată,
ca să-și poată plăti datoriile,
fiindcă pentru Iubire,
Nimeni nu a avut vreodată,
nici măcar cea mai mică Iluzie,
pe care să o poată vinde,
ca monedă de schimb,
Adevărului Absolut.

36) Astrul Eternității

Știu că ai vrea,
 să ne clădim singuri Paradisul,
fără greșelile Infernului,
din Trecutul unei Lumi,
ale cărei Păcate Originare,
 nu le-am înțeles sau acceptat,
Niciodată,
chiar și atunci când se pierd,
rătăcite,
prin Sângele înfierbântat al Iubirii,
pe care navigăm,
dorind să ajungem,
 la țărmul Stelei Destinului nostru,
pe care să-l transformăm,
 în Astrul Eternității,
care să ardă pentru noi,
chiar de ar fi,
să creem pentru toate astea,
un alt Dumnezeu.

37) Mai poate fi Viața de Apoi?

Înainte de Moarte,
a fost Destinul Unui Dumnezeu,
din Iluziile căruia,
urma să ne hrănim,
Existența abătută,
pe la colțurile Infernului,
din care să ne facem acoperiș,
printre gratiile tăcute și reci,
ale Privirilor,
înmormântate,
în cavorile mucegăite ale Cuvintelor,
din care Nimeni,
nu mai putea să iasă vreodată,
să ne spună,
dacă mai poate fi Viața de Apoi,
și într-un Paradis?

38) Stinse din Simțămintele unei Iubiri

Valuri de Zâmbete,
reci și înghețate,
lovesc țărmurile buzelor,
unui Cuvânt,
pierdut pe plaja pustie,
de Clipe,
pe care Timpul,
și-a clădit,
un Cimitir întreg de Amintiri,
împietrite,
la poalele Luminii Divine,
Stinse,
din Simțămintele,
unei Iubiri,
care ar fi trăit,
undeva-cândva,
Biblii întregi de Vise,
la care ni se rugau,
Îngerii,
Adevărului Absolut.

39) Furtunile Cuvintelor

Eram atât de multă Simțire,
încât Cerul Viselor,
ne-a devenit un singur Suflet,
a cărui Inimă,
învolbura sângele Răsăriturilor și Apusurilor,
din adâncurile Profunzimii unei Iubiri,
unde înotam,
pe valurile Nemuririi,
încercând să ne spălăm Jurămintele,
cu Furtunile Cuvintelor,
care ni se așterneau uneori,
la tălpile,
Destinului,
care ne-a unit,
toate Iluziile acestei Lumi,
într-un singur Cimitir,
de Clipe.

40) Care să ne călăuzească Nesfârșirea

De ce atunci,
 când cuprind Nemurirea,
 Cuvântului Iubire,
în brațele Timpului meu,
te văd doar pe tine?

Care alt Cuvânt,
dacă acesta nu s-ar numi,
Dragoste?,
 ne-ar mai putea răpune,
rănindu-ne într-atât Existența,
încât să ne facem coroane de Lacrimi?,
pe care să le așezăm,
pe frunțile Eternităților de Clipe,
ce ne vor deveni,
 Regi și Regine de Simțire?,
într-un Univers,
pe care l-am creat doar noi,
cu toate tărâmurile sale de Speranțe,
în care până și Dumnezeu,
și-a făurit Îngerii Luminii Divine,
care să ne călăuzească,
Nesfârșirea.

41) Pe care am regretat-o

Lasă-mi Norii Viselor,
să-ți spele fruntea Amintirilor,
până când vor răsări,
din Ridurile Așteptărilor,
primii muguri de Timp,
ce vor miji prin Venele Destinului,
făurindu-ne,
Floarea Revederii,
Cuvântului Iubire,
din care ne-am îmbătat,
Sufletele,
până când începuserăm,
să dăm toate Virgulele la o parte,
și să alergăm liberi de noi înșine,
prin Nesfârșirea Universului,
pe care nu-l deranjam niciodată,
cu zarva noastră,
chiar dacă era în toiul nopții,
unei Lumi,
pe care am regretat-o,
atunci când s-a trezit la realitate.

42) Strigăt de Durere

Și-aș vrea să-ți spun,
câte Adevăruri Absolute,
ar muri dinaintea Pașilor Existenței,
care ne calcă zilnic,
pe Venele tăiate de drogurile,
Iluziilor Vieții,
pentru a face din noi,
un Strigăt de Durere,
pe care,
nu putem să-l mai adresăm,
Dumnezeului,
care ne-a greșit Creația,
de a fi,
Lumânări de Iubire,
care să nu se mai topească,
la fiecare Cuvânt,
din care vrem să ne facem înțeleasă,
Nemurirea.

43) Clipa primei noastre Iubiri

Și-am început să mor câte puțin,
atunci când Moartea m-a învățat,
că Iluzia ei este,
un Ambuteiaj al Timpului,
din care iese cine poate,
pentru a-și dovedi Iluziile Vieții,
ca fiind,
un Fior al Demenței,
unui Dumnezeu,
cu chip cioplit,
în piatra aspră a Deșertăciunii,
pe care l-au creat,
Păcatele noastre Originare,
până când s-a scurs,
din Eternitatea lor,
Clipa,
primei noastre,
Iubiri.

44) Îndatorată peste măsură

Poate că niciodată,
nu vom învăța să murim,
sau să iubim,
pe Jarul Zilelor,
de care ne-am legat la cap,
Visele,
Înnodându-le,
cu toate Promisiunile,
pe care le-am spus,
Regretelor,
ale căror Remușcări,
începeau să înmugurească,
pe coapsele tatuate,
cu Destinele Lacrimilor,
unor Clipe,
pe care le-a ales Iubirea,
Îndatorată,
peste măsură,
Iluziilor Vieții și Morții,
de a fi Respirația,
prin care,
să ne conștientizăm,
Libertatea,
de a fi noi înșine.

45) Prețul gârbovit de Dobânzi

Te rog Eternitate,
primește-mi Pacea,
Lacrimii,
din Zâmbetul Dragostei,
în care mi s-au înecat,
toți Strămoșii Nemuririi,
din care mi-am plătit,
Nașterea,
la tejgheaua Existenței,
unde aștept,
să pot învăța Iluziile Vieții,
Fericirii,
Suferinței și Morții,
fără ca să mai plătesc,
și prețul gârbovit de Dobânzi,
al Păcatelor Originare,
al cărui timbru ne costă,
atât de multă Iubire,
încât nu mai avem,
cu ce să ne plătim,
Existența,
de a ne cunoaște,
sau de a rămâne
Împreună.

46) Nu ne mai doream să ne regăsim Țărmul

Lasă-mă Amintire,
a Cuvântului Iubire,
să pot afla datele cele mai importante,
ale războaielor de Vise,
unde am învins,
sau ne-am declarat înfrânte,
Eternitățile de Clipe,
ale căror Lacrimi de Istorii,
ne-au devenit,
cărți de Adevăr Absolut,
din ale cărui,
Prosoape de Legi,
să ne ștergem,
Sudoarea,
Iluziilor unei Lumi,
în care nu mai credeau,
nici măcar,
Stelele Căzătoare,
ale Clipelor,
Destinelor noastre,
pe care lunecam,
direct în Prăpastia,
care ne despărțea,
de Adevărul Absolut,
al Iluziilor Vieții și Morții,
din noi înșine,

rămânând naufragiați,
pe Oceanul Dragostei,
de unde nu ne mai doream,
să ne regăsim Țărmul,
Întoarcerii.

47) Din Crematoriile Inimilor

Nu-mi îneca Lacrima,
Doamne,
în Destinul,
Păcatelor Originare,
pe care nu l-ai înțeles,
atunci,
când ne-ai înveșmântat,
în Iluziile Vieții,
Fericirii,
Suferinței,
și Morții din noi,
pe care,
ni le-ai vândut pe nimic,
Timpului,
care ne-a măsurat,
până și Privirile Iubirii,
îngrădindu-le cu Focul Sacru,
al Cimitirelor unor Cuvinte,
din Crematoriile Inimilor cărora,
nu ne mai puteam trage,
Sângele Răsăriturilor sau Apusurilor,
Speranțelor,
pe care am fi dorit să ne călărim,
Eternitatea Clipei,
de a rămâne Împreună,
până dincolo,
de Adevărul Absolut,
al Uitării.

48) Ca să ți-l croiesc

Mi-am împotmolit Veșnicia,
de Tâmpla Ochilor tăi de Cer,
pe bolta cărora,
mi-am aprins Steaua Destinului,
unui paradis al Nemuririi,
pe care ți l-am măsurat,
ca să ți-l croiesc,
după mărimile Privirilor tale,
și am văzut,
că ți se potrivea de minune,
atunci când am invitat,
Lumina Divină,
să te spele cu Lacrima,
Eternității Clipei din mine,
pe care ți-am dăruit-o,
pentru Totdeauna.

49) Inimi rănite

Atunci când Norii Apei Vieții,
care ne-au scăldat Clipele,
au Inimile rănite,
fiind călcate,
de pașii grei,
ai unui Destin,
care a scăpat din lesa,
Păcatelor Originare,
pe care Focul Sacru al Iubirii,
nu a reușit să-l ardă,
printre Absurdurile,
puse pe grătarele Deșertăciunii,
ți-am clădit un alt Dumnezeu,
al Eternității unei Lumi,
pe care doar,
Sângele înfierbântat,
al Adevărului Absolut,
din Privirile Infintului din noi,
l-ar mai putea înțelege,
vreodată.

50) Ni s-a împotmolit Clipa

Te rog Speranță,
învață-mă să-mi înfrunt,
Iluziile acestei Lumi,
a Fericirii și Suferinței,
care se îndepărtează din ce în ce mai mult,
de Adevărul Absolut,
al Lacrimii Apei Vieții,
care în loc să ne învețe Viitorul,
ne arată Cimitirele,
din Cuvintele,
Deșertăciunilor,
pe străzile pietruite cu Suspine,
ale Morții din noi înșine,
care mai credem,
în Steaua Iubirii,
pe care nici un Orizont,
n-a mai reușit până acum,
să o prindă în căușul palmei,
Adevărului Absolut,
al tinereții unei Veșnicii,
în care ni s-a împotmolit Clipa,
Nașterii.

51) La Moara Absurdului

Ziduri de Amintiri,
ne apasă Voințele,
peste care nu putem trece,
oricât de mulți Ani,
am irosi,
măcinându-ne Păcatele Originare,
pe care nu le-am săvârșit,
la Moara Absurdului,
de unde vom pleca,
cu făina,
Secundelor de dor,
Minutelor de zbucium,
Orelor de lipsuri,
Zilelor de regrete,
și Nopților de remușcări,
ce ne adâncește Golul,
din Deșertul fără margini,
din noi înșine,
ce a secat de atâtea Lacrimi,
ale Strigătelor Surde,
din Pașii plini de Amăgiri,
care ne vor măcina în continuare,
Eternitățile Clipelor,
din drojdia cărora,
ne vom dospi pâinea Cuvintelor,

pe care o vom rupe împreună,
cu Singurătatea,
pentru a ne hrăni,
Întunericul Inimilor,
cu Uitare.

52) Nu ne-au fost alături

Care frunză,
din floarea Inimii rănite,
va ieși câștigătoare,
înaintea Destinului,
reușind să ne fărâme gratiile,
din Sângele pierdut,
prin Labirinturile de Gene,
care nu ne-au fost niciodată,
alături,
fiind datoare întreaga lor Existență,
Păcatelor Originare,
care ne-au vândut,
Iluziilor Vieții,
Fericirii,
Suferinței și Morții,
pe un preț de nimic,
pentru a deveni hrana,
Deșertăciunii,
care ne-a ros,
întreaga sevă a Nemuririi,
din Iubirea,
pe care o datoram,
Divinității din noi.

53) Să ne reaprindă Pașii Regăsirii

Parcă toate Aripile frânte,
ale Speranțelor,
s-ar fi prăbușit,
pe Oceanul de Lacrimi,
ale Clipelor unui Timp,
ce nu vrea să privească,
Înapoi,
Niciodată,
oricât de multe Argumente,
i-ar aduce Dumnezeul,
creat din Iubirea,
pe care am împărtășit-o,
până și Îngerilor Focului Sacru al Eternităților,
care se pare,
că nu este îndeajuns de puternic,
să ne reaprindă Pașii Regăsirii,
din întreaga Lume pe care am pierdut-o,
chiar dacă ne-a binecuvântat,
cu Lumina Divină,
a întregului Univers al Viselor,
pe care l-am străbătut,
undeva-cândva,
Împreună.

54) Târgul de Vite al Cuvintelor

Ne-am înecat,
 într-o Moarte a Conștiinței,
din care arlechinii Viitorului,
și-au făcut Clipe,
 de hârtie creponată,
 a unor Vise,
din care să croiască panglici de Timp,
Deșertăciunea,
pe care să le așeze,
la Carnavalurile Ființei,
 peste pereții Sufletelor Bisericilor noastre,
în semn de sărbătoare,
 al unor Clipe Sfinte,
care și-ar fi pierdut Virginitatea Eternității,
la Târgul de Vite al Cuvintelor,
care vor cât mai multă,
 carne întrupată,
din Timpul,
Iluziilor Vieții și Morții noastre,
din care să făurească Icoanele,
Libertății,
Infernelor și Paradiselor,
Pașilor pe care i-am călcat,
mereu,
în picioarele Norocului,
la tâmplele căruia,
am refuzat să ne mai transpirăm,
Nemurirea,
de a nu ne mai irosi Existența,
pe Nimic.

55) Sfeșnice

Simplitatea,
este un Argument,
al Compunerii și Descompunerii,
de otrava Cunoașterii,
pe care am presărat-o,
la fiecare colț de stradă al Destinului nostru,
din care ne-am croit pretinsa Nemurire,
în Privirea căreia să ne făurim,
atât de multă Iluzie a Fericirii,
încât să credem,
că putem fi Zei,
chiar dacă tălpile ne sunt topite,
de Iluziile Morții,
transformându-ne în sfeșnice,
tocmai bune de pus,
la căpătâiul,
Deșertăciunii,
în care să ardă,
Lumânările Sufletelor noastre.

56) Boli de Cuvinte

N-am crezut niciodată,
într-un Dumnezeu al Păcatelor Originare,
care dorește doar Pedepse,
pentru Creația Sa,
pe care a greșit-o încă de dinainte,
de a făuri Timpul
Bolilor de Cuvinte,
de care nu reușim nici acum,
să ne tratăm,
Existența,
legată de staulul Timpului,
compromițător și plin de pizme,
sădite de Sfinții Părinți,
ai Paradisurilor din Infernele,
care mai zac în noi.

57) Să nu-L fi creat noi?

N-am reușit,
să înțeleg niciodată,
cât de multă Moarte,
poate să fie irosită,
de Iluziile Timpului,
fără ca vreun singur Cuvânt,
din întreaga Morgă de Înțelesuri,
să fie înmormântat,
în Cimitirul Viselor unui Dumnezeu,
pe care să nu-L fi creat noi?,
dinainte de a fi fost,
propriul nostru Destin,
răpus de Steaua căzătoare a Norocului,
unei Loterii Divine,
unde nu a existat niciodată,
un câștigător sau un învins,
atâta timp,
cât frâiele Lumii sunt ținute,
în pălmile bătătorite de Clipe,
ale Iluziilor Vieții, Fericirii,
Suferinței și Morții.

58) Moara Cimitirelor de Sensuri

Zbor de Nemurire,
prăbușit în Clipe amăgitoare,
Libertate înfrântă,
în Zodii de Cer Înnorat,
sub bolta căruia nu mai respiră,
nici un Nimeni,
dintre toate Înțelesurile,
Infinitului sacrificat,
pe ghilotina Deșertăciunii,
din care ne-am făurit Istorii de Cuvinte,
prin Biblii și Religii,
pe care să le măcinăm,
la Moara Cimitirelor de Sensuri,
care ne călăuzesc Destinele,
spre făina Absurdului,
din care să ne dospim pâinea Conștiinței,
Iluziilor unei Lumi,
care nu este și nici nu a fost vreodată,
a noastră.

59) Conștiința, Timp și Destin

Pagini rupte,
din Zodia Nimănui,
duse de vântul Uitării,
spre Nicăieri,
prin sângele Apusurilor,
ce-abia mai reușesc,
să descifreze,
scrisul unei Iubiri,
pierdute,
printre buruienile Cuvintelor,
pe care nicio Moarte,
nu le-a mai cosit,
de dinainte de a fi Lumea,
cavourilor noastre,
Sentimentale,
prin care ne-am înmormântat,
mai demult decât toate Vremurile,
Conștiința,
Timpul și Destinul.

60) Le-au adăpostit Frământările

N-am înțeles niciodată,
de ce Destinul,
ne obligă să ne risipim,
Zilele,
presărându-le,
în Piața Mare a Deșertăciunii,
unde vin de fiecare dată,
negreșit,
corbii negri ai Iluziilor Morții,
să le ciugulească,
toate Înțelesurile,
din Cuvintele,
care le-au adăpostit,
Frământările.

61) A rămas repetentă

Țărmurile Simțirii,
se fărâmă încet dar sigur,
pe umerii pustii,
ai Oceanului de Iluzii,
ale Existenței,
pe care încă mai navighează,
stingheră și pierdută,
în propria ei Moarte,
Iubirea,
pe care am dori să o salvăm,
dintre valurile potrivnice ale unui Dumnezeu,
care nu a fost niciodată al nostru,
chiar dacă ne-a făcut cadou,
Păcatele Originare,
prin intermediul cărora pretinde,
că ne învață școala unei Lumi,
care a rămas mereu repetentă,
înaintea Adevărului Absolut.

62) Cât mai semeață

S-a rupt,
centura de castitate a Existenței,
tocmai în Lumea,
care ne-a dăruit Nașterea Morții,
din care am fost siliți să ne luăm,
întregul Destin,
la masa de dimineață,
a Suferinței,
ca să ne ajungă,
pentru toate Iluziile Fericirii,
pe care aveam să le trăim,
sub acolada unui curcubeu al Absurdului,
cât mai colorat cu putință,
pentru a ne clădi,
o cât mai semeață,
Catedrală a Deșertăciunii,
la care să ne rugăm,
pentru a fi mântuiți,
de Moarte.

63) Dragoste și Destin

Spinii desculți ai Clipelor,
cresc pe ruinele Viselor dărâmate,
de valurile Sângelui unor Gene,
care ne-au furat Norocul,
vândut pe nimic,
Deșertăciunii,
ce-și construiește cu sârg,
propria Lume,
în țarcurile căreia suntem obligați,
să ne trăim,
Păcatele Originare,
ale Absurdului,
care a făcut din Iluzia Vieții și a Morții,
principala poartă a Infernului,
pe care să pășim,
inconștienți,
părăsind toate pragurile Luminii Divine,
pe care am fi reușit,
să ne înălțăm,
către Stelele aprinse de Dor,
ale unui Dumnezeu,
clădit din Adevărul Absolut,
a cărui Dragoste și Destin,
nu le vom cunoaște,
Niciodată.

64) Din Ridurile Eternității

Chiar dacă se vor scurge,
toate fluviile Clipelor acestei Lumi,
din Ridurile Eternității,
prin Orizontul cărora te-am așteptat,
Iubire,
să știi că te-am visat,
înrămată-n Icoana Destinului,
Existenței mele,
din Catedrala Sufletului,
unde mă rog adeseori,
la Dumnezeul Luminii Divine,
care se furișează în secret,
la Fântâna Viselor,
de unde ne binecuvântează,
Apa Sfințită a Simțirii,
pe care să o bem,
la întâlnirea cu paradisul și Infernul,
Cuvintelor,
din Marile noastre Tăceri,
care spun mai mult,
decât toate poveștile de dragoste,
care-au existat vreodată.

65) Temei de Iubire

Încotro să fi ne fi zburat,
aripile Viselor,
odată născute în Lumea,
Depărtărilor de noi înșine,
decât spre Iluziile Vieții,
Fericirii,
Suferinței și Morții,
din care să ne împletim,
funiile Destinului,
care să ne spânzure,
până și ultima Identitate de Clipă,
pe care Adevărul Absolut al Iubirii,
ar reuși să o descifreze,
prin Întunericul rece și inert,
al Uitării,
din Cimitirele unor Cuvinte,
care ne-au fost,
undeva-cândva,
Temei de Iubire,
Lacrimă și Dor.

66) Lumea unei Iubiri

Oare norii care-și plâng ploile unui Timp,
ce și acum,
rătăcește spre Nicăieri,
fără ca să se mai reîntoarcă,
vreodată,
la Visele propriilor sale Eternități de Clipe,
pe care le-a pierdut,
odată cu noi,
din Simțirile,
duse de valurile,
Apei Iluziilor Vieții și Morții,
până dincolo,
de podurile Ființei și Neființei,
unde n-am mai fost,
Niciodată,
noi,
cei de dinainte de a fi,
Lumea unei Iubiri,
care n-a vrut să ne înțeleagă,
Destinul.

67) Zodiile Fericirii

Pierdut în Ochii Stelei Destinului,
pe care ne-a aprins-o,
Dumnezeul Luminii Divine a Iubirii,
numai pentru noi,
ca să ne lumineze,
Întunericul Genelor defecte,
din Sângele unei Istorii,
a Păcatelor Originare,
pe care le regretă,
cu lacrimi de Adevăr Absolut,
Strămoșii Clipelor Eterne ale Timpului,
care ne-au zămislit Iubirea,
care să ne binecuvânteze,
cu Zodiile Fericirii,
întregul Univers,
al Destinului nostru.

68) Regrete sau Remușcări

Resturi de Amintiri,
zac aruncate de Timp,
Destinului unei Iubiri,
pe care nici o ploaie de Vise,
n-a mai reușit să o spele,
de noroiul rece și inert,
care s-a scurs,
în Cimitirele pustii ale unor Cuvinte,
pline de cadavrele unor Promisiuni,
Săruturi și Îmbrățișări,
la căpătâiul cărora,
nu le mai pune Nimeni,
nici măcar o singură floare.
de Regrete sau Remușcări.

69) La Altarul nuntirii noastre cu Neființa

Cât Cer de Speranțe,
să ne fi plătit Dumnezeu,
Destinului neiertător,
încât a ajuns să piardă,
toate procesele de intenție,
cu Sfinții Simțirilor,
care-i cereau să ne lase și nouă,
printre atâtea Iluzii și Deznădejdi,
cel puțin,
o singură fărâmă de Iubire,
din Împărăția Lui nesfârșită,
pe care să o împărțim împreună,
cu Singurătatea,
care să devină,
Catedrala prin care să ne rugăm,
Iluzia Morții,
să vină cât mai repede,
la Altarul nuntirii noastre,
cu Neființa.

70) Obligat să ne înfieze

Atunci când Destinul,
ne cosea iarba Zilelor,
pe care o împleteam în șuvițe de Eternitate,
prin părul înstelat al Clipei Iubirii,
nici unul nu știam,
că nu putea să ne spună,
că dinainte de a ne naște,
a fost obligat,
să ne înfieze Păcatelor Originare,
pentru ca acestea,
să-și hrănească cu noi,
Iluziile Vieții,
Morții,
Suferinței și Fericirii,
până când nu va mai rămâne Nimic,
din toate Speranțele Orizonturilor,
care lăcrimau cu stropii Zilelor,
ce se prelingeau,
în țărâna Neființei,
rămânând din noi,
doar Amintirea,
unei Stele căzătoare.

71) Din Abisurile Gândurilor

Înotam prin Sângele de Lumină Divină,
din inima apusului,
 Privirii tale,
care mă înveșmânta,
 cu mantia unui Viitor al Nopții,
din Uitarea,
 unui Dumnezeu,
ce părea,
total dezinteresat de Dragostea,
pe care i-o purtam,
prin Catedralele de Vise,
unde ne închinam,
 la Icoanele Iubirii Sale,
în care am fi dorit,
 să ne înrămăm Destinul,
fără să aflăm vreodată,
cât de străine,
erau de Speranțele noastre,
atunci când plăngeau,
cu lacrimi de Sfârșit de Lume,
fără să mai aștepte spovedania,
 Nimănui,
din Abisurile Gândurilor,
în care cădeam,
fără să mai reușim,
a mai reveni vreodată,

la înălțimile,
de unde ne priveam,
Iluziile Vieții și Morții,
crezând că avem libertatea,
de a alege.

72) Pe părul de veșnicie al Clipei

Și-am așteptat,
să ningă cu Viitor,
peste fruntea Regăsirii,
unor Paradisuri de Cuvinte,
în care să ne ascundem,
de noi înșine,
fără să înțelegem cât Infern,
stă la baza,
Zâmbetului rece și trist,
al adevăratei Fericiri,
rătăcită prin ele,
dar pe care ne-o doream,
încoronată,
pe părul de Veșnicie,
al Clipei,
prin care,
simțeam cu adevărat Iubirea,
unicul Adevăr,
al acestei Lumi,
care nu poate fi înjosit,
de nicio Iluzie.

73) Care-L împovărează și azi

Ochii tulburi ai Timpului,
se îneacă în vârtejurile Uitării,
care ne-au rupt tălpile podurilor,
dintre Cuvintele spuse și nespuse,
ale Rănii,
din adâncurile Genelor noastre Defecte,
pe care am fi dorit,
să le reparăm cu Veșnicia unei Iubiri,
fără să știm,
că nici aceasta,
nu are cheile necesare,
care să ne deschidă porțile grele,
ale Trecutului plin de Greșeli,
care-L împovărează și azi,
pe Dumnezeul Creației noastre.

74) Când Visele vor deveni Realitate

Atunci când Aripile,
Îngerilor noștri,
vor transpira de Emoții,
când Visele vor deveni,
în sfârșit Realitate,
iar Altarele Luminii Divine,
ne vor deschide porțile,
Adevărului Absolut al Fericirii,
să știi,
că vom Iubi,
cum numai Dumnezeul nostru,
a mai reușit,
să o facă,
atunci când ne-a creat,
Veșnicia din Priviri,
din Lacrimile căreia,
să umplem Oceanul Existenței,
care să ne spele odată pentru totdeauna,
Păcatele Originare ale acestei Lumi.

75) Deasupra întregii Existențe

Cred în măreția Lui Dumnezeu,
doar atunci când se ridică la nivelul Iubirii,
a cărei Veșnicie,
L-a creat,
mai înainte de toate pe El,
apoi întregul Univers,
al Cuvintelor din care,
uneori,
reușim să ne tragem seva,
Fericirii,
Adevărului Absolut,
unicul în măsură,
să ne alunge Moartea,
fie chiar și dintr-o singură Clipă,
în care să realizăm,
că putem trage perdelele Iluziilor Lumii,
fiind deasupra întregii Existențe,
Iubind.

76) Lecția obligatorie a Vieții și Morții

Nu există înțeles,
care să nu reprezinte un Sens,
fie el și al nimicniciei,
prin care Păcatele Originare,
ne-au tras vălurile Iluziilor Vieții,
peste Viitorul stins,
al Destinului nostru,
care nu va mai aprinde,
Lumina Divină,
în nici un Univers de Vise,
prăbușit acum,
printre Cuvintele reci și insalubre,
ale Privirilor pierdute,
dacă nu vom învăța să iubim,
precum ne învață Iluziile Existenței,
lecția obligatorie a Vieții și Morții,
la care asistăm neputincioși,
clădind biserici,
de Invidii, Pizme sau Lăcomii,
din ce în ce mai mari,
dar care nu aparțin,
Iubirii Sufletelor noastre.

77) Patinând prin hățișuri

Toții vulcanii Împlinirilor,
par a se fi aprins,
pe cerul de foc al Iubirii,
care ne arde Destinul,
până când nu mai rămâne nimic,
din lumânarea Visului Vieții,
care ne-a botezat Iluzia Nașterii,
odată cu cea a Morții și Libertății,
de a fi noi înșine,
pe gheața unui Timp,
pe care să alunecăm împreună,
patinând prin hățișurile de Speranțe,
până când ne vom izbi,
de Zidul rece și inert,
al Neființei.

Sorin Cerin – Enciclopedia Metapedia

Sorin Cerin

Sorin Cerin (*n. 25 noiembrie 1963 la Baia Mare*) este un important filosof, autor de aforisme, eseist, poet și romancier român.

Cuprins

[ascunde]

Biografie

Marea parte a copilăriei o petrece la parohia bunicului său, preot ortodox, situată în comuna Săuca, judeţul Satu Mare.Acea casă parohială era locul unde a copilărit şi poetul maghiar Kolcsey Ferencz unul dintre scriitorii reprezentativi ai Ungariei.[1]După terminarea liceului la Baia Mare, urmează cursurile Institului de Limbă şi Cultură Italiană din Bucureşti. Participă activ la Revoluţia din decembrie 1989 fiind printre primii care reuşesc să intre în fostul Comitet Central. După evenimentele din decembrie devine redactor al secţiei politice al cotidianului *Dreptatea* al Partidului Naţional Ţărănesc Creştin şi Democrat. Datorită mineriadelor din cauza cărora a avut de suferit, alege calea exilului şi se refugiază în Statele Unite ale Americii. După câţiva ani se reîntoarce în România, stabilindu-se la Bucureşti, pentru a mai lipsi doar o perioadă când se afla pe continentul australian în calitate de corespondent internaţional de presă pentru Australia.[2][3]

Despre creaţia literară

Debut absolut

În 1986 debutează cu poezia intitulată *Marină* în *Almanahul BTT*, semnând cu pseudonimul Sorin Mara Angel sub care publică un an mai târziu un interviu cu criticul Alexandru Piru în revista Viaţa studenţească. În acea perioadă mai mulţi compozitori scriu melodii pe versurile lui, cum ar fi *Vasile Veselovski*, *Elly Roman*, *Dan Beizadea* şi alţii.

Debut editorial

În 2003 a debutat editorial cu romanul *Destin*.

Presa culturală

Apare în diverse reviste prestigioase de cultură,unde unii dintre cei mai importanți critici literari scriu despre opera sa. Printre revistele de cultură, amintim:**Convorbiri literare**, nr.9,(237),septembrie, 2015, paginile 25-28[4][5],**Familia** decembrie 2009 pag.216[6], ianuarie,2015, pag.60[7], iulie-august, , numarul 7-8, 2015, pag.242 [8], nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18 [9] **Oglinda literară**, **Levure Litteraire**[10],**Destine literare** din Montreal Canada,unde este publicat în fiecare număr al revistei, începând cu numarul 5 din aprilie -

mai 2009 și până la numărul 40, noiembrie-decembrie 2016,[11] **Caiete silvane**[12][13]**Nord literar**, nr.11(150), noiembrie 2015, pag 11[14]**Napoca News**[15]**Cronica română**, **Luceafărul de dimineață**,**Kogaion Review**[16], **L' etoile du Danube**,**Luceafărul** [17] **Luceafărul românesc**[18], *Ecoul*, *Viaţa literară*, **Monitorul cultural**,**Zona Interzisă** din Australia etc. Apar fragmente din opera literară şi filozofică,interviuri sau recenzii critice asupra operei scriitorului.

Procesul Wikipedia

Sorin Cerin a dat în judecată [19],[20] unii dintre administratorii sau foști administratori ai Wikipediei românești pe motiv că aceștia ar fi susținut, după cum anunță, pentru prima dată, postul de televiziune **Digi24** dar și alte pagini de știri[21],[22],[23] că **„Practic nu există material independent, serios care să-i probeze notabilitatea, opera este ignorată de specialiști."**[24]. După această decizie privind ștergerea articolului Sorin Cerin din Wikipedia s-a cerut recuperarea respectivului articol pe motiv că sunt nenumărați specialiști universitari, recunoscuți de mediul academic, ca fiind critici literari importanți, care au scris despre opera lui Sorin Cerin încă de atunci.

Rezultatul a fost:"***Nu se mai discută de mult la obiect. Pagina rămâne ștearsă."***, după ce **s-a cerut insistent ca să nu se discute despre recuperare și argumentele aduse**,contrar tuturor politicilor și principiilor Wikipedia.[25]În cele din urmă scriitorul Sorin Cerin a protestat pentru modul calomnios în care a fost tratat. **Rezultatul este că Sorin Cerin a fost pus sub interdicția de a mai putea răspunde pe Wikipedia, pe termen nelimitat, deoarece se dorea ascunderea adevărului referitor la recunoașterea sa,de către cei mai importanți specialiști, critici literari, în diverse reviste prestigioase de specialitate, recunoaștere, care a fost pusă la îndoială, de către anumite persoane particulare, ce colaborează sau colaborau la proiectul Wikipedia, care l-au defăimat și calomniat pe Sorin Cerin, aducându-i grave prejudicii de imagine, persoane particulare, ascunse în marea lor majoritate sub diverse porecle, ale căror colaborări se bazează pe voluntariat, care au înlocuit rolul Justiției Române, unica în măsură să stabilească o interdicție pe teritoriul României, cu bunul lor plac.** Practic cenzurat fără scrupule exact ca și în perioada anilor cincizeci când multor scriitori le era interzis accesul în dicționare sau enciclopedii pe

diverse motivări mincinoase.[26] O astfel de cenzură se desfășoară și azi într-o Românie, considerată, democratică.Acest proces a fost declinat **Tribunalului București**, deoarece ar fi de competența sa și nu a **Judecătoriei Sectorului 3**, a cărei competență ar face obiectul de *necompetență materială*, motiv pentru care ar fi necesară o instanță de un grad ierarhic superior.

Aprecieri critice despre poezia filozofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare

versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni

domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba

chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin

promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism

devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

- **Prof.univ.dr.Elvira Sorohan** Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol,[27] Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**,numărul 9,(237),paginile 25-28, 2015 [28] sub titlul **Un poet existenţialist din secolul 21**, că:"Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică

descrescendo, uşor de înţeles, Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist avant la lettre. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori

actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, ne varietur, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului,

acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în

afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e Ierarhia Deşertăciunii. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia Industrie a Cărnii Existenţiale: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O

adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete. Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor

verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie. Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată

întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia Ierarhia Deşertăciunii, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în Vis şi realitate, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se

lamentează poetul în Feline Existenţiale: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia Jocul de-a Viaţa cu Moartea, este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”. Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce Matematica existenţei şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „monde cassé ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel. Poate cea mai

densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este Desfrîu. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia Desfrîu, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e

sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un artifex, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces."

- Ana Blandiana:"Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."

- **Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi

tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi

Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours,

semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers

liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin

Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei”

bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Aprecieri critice despre opera sapiențială, aforistică la Sorin Cerin

- **Fabrizio Caramagna** declara despre Sorin Cerin în Culegere de înţelepciune, că este:"**O operă monumentală ce scrie istoria aforismului. Sorin Cerin este considerat unul dintre cei mai importanți scriitori de aforisme. Este autorul monumentalei lucrări, care scrie în prezent istoria aforismului, intitulată Culegere de Inţelepciune, ce include 11 486 de aforisme, structurate în 14 volume. Culegere**

de înţelepciune este considerată una dintre cele mai extinse opere din domeniul aforistic, până în prezent."

- *Prof.univ.Dr.*Ion Dodu Bălan considera despre Sorin Cerin că:" este un autor de studii filozofice pe teme îndrăzneţe şi ambiţioase despre nemurire, efemeritate şi eternitate, despre moarte, neant, aneant, credinţă, dor, etc.În faţa unei asemenea creaţii suntem datori să stabilim nuanţe, să aşezăm specia în istoricul ei.Specia aceasta zisă sapienţială cunoaşte o îndelungată tradiţie în literatura universală, de la Homer la Marc Aureliu, François de la Rochefoucauld, Baltazar Garcian, Arthur Schopenhauer şi numeroşi alţii iar în literatura română de la cronicarii secolelor XVII şi XVIII, la Anton Pann, Constantin Negruzzi, Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, Garabet Ibrăileanu,Lucian Blaga, George Călinescu până la Corneliu Vadim Tudor.Marele critic şi istoric literar, Eugen Lovinescu, exprima odată părerea şi sublinia „caracterul aforistic”, sapienţial, ca una dintre particularităţile care fac originalitatea literaturii române, găsindu-i justificarea în legătura cu firea poporului român, iubitor de proverbe admirabile.Chiar dacă a trăit un timp în afara ţării,

Sorin Cerin şi-a purtat după cum ne spun aforismele sale – ţara în suflet, fiindcă vorba ilustrului poet Octavian Goga „ori unde mergem suntem acasă pentru că până la urmă toate drumurile se isprăvesc în noi”.În aforismele lui Sorin Cerin descoperim experienţa proprie a unui suflet sensibil şi a unei minţi lucide, dar şi Welthanschaung-ul neamului din care face parte, exprimată într-o formă concentrată, densă.Sorin Cerin este un „moralist” cu o gândire şi sensibilitate contemporană. Unele din aforismele sale concentrate ca energia într-un atom, sunt adevărate poeme într-un vers.Multe din formulările sale gnomice sânt expresia unei minţi iscoditoare, a unei gândiri pătrunzătoare, echilibrate, bazată pe observarea pertinentă a omului şi a vieţii, dar şi pe o bogată informaţie livrescă.Astfel, el se încumetă să definească nemurirea ca „eternitatea clipei” şi recunoaşte „libertatea destinului de a-şi recunoaşte propria sa moarte în faţa eternităţii”, „clipa eternă a lui Dumnezeu care se oglindeşte la infinit în Cunoaştere, devenind trecătoare, deci Destin care este imaginea nemuririi”.”Nemurirea este pustiu doar pentru cei care nu iubesc”,”nemurirea este jocul de lumini al Fiinţei cu Destinul pentru a înţelege ambii importanţa

iubirii.Fireşte literatura gnomică, sapienţială, e dificil de realizat, dar Sorin Cerin are resurse pentru a o realiza pentru cele mai mari exigenţe.A dovedit-o în capacitatea de a pune Absolutul în corelaţie cu Adevărul, Speranţa, Credinţa, Păcatul, Minciuna, Iluzia, Deşertăciunea, Destinul, Absurdul, Fericirea, etc.Un exemplu de corelare logică a astfel de noţiuni şi atribute ale Fiinţei şi Existenţei, ni-l oferă aforismele despre Dor din volumul Revelaţii 21 Decembrie 2012.Bogate şi variate în conţinut şi expresie, definiţiile, judecăţile de valoare asupra uneia dintre cele mai specifice stări sufleteşti ale românului,”Dorul”, noţiune greu traductibilă în alte limbi, pentru că e altceva decât saudode-le portughez, soledad-ul spaniol, spleen-ul englez, zeenzug-ul german, melancolie,francez.Fireşte, mai este loc pentru îmbogăţirea acestui capitol, dar ce s-a realizat este foarte bun. Iată câteva exemple care pot fi luate de „pars pro toto” pentru ambele cărţi: „Prin dor vom fi mereu împreună loviţi de aceleaşi valuri ale Destinului ce vor să ne despartă nemurirea de eternitatea lacrimii noastre”, „Dorul este cel care a dat întreaga eternitate la o parte pentru a se putea naşte într-o zi ochii tăi”,„Dorul este libertatea de a

fi a iubirii",„Dorul este focul care arde viaţa pregătind-o de moarte".".

- *Prof.univ.Dr.*Adrian Dinu Rachieru afirmă:"..putem, pensa, desigur formulări citabile, chiar memorabile.Viaţa de pildă, este "epopeea sufletului", viitorul ni se înfăţişează ca "părintele morţii".În fine părăsind "lumea ţărânei" intrăm în spaţiul virtual, în "eternitatea clipei" (ce ni s-a dat).
- **Prof. univ. dr. Florentin Smarandache**, sublinia despre opera aforistică a lui Sorin Cerin, în revista Destine literare, nr. 39, pag. 92, iulie-octombrie 2016,[29] sub titlul, Un Expatriat și Repatriat Scriitor Român, că, citãm:"Am citit cu interes volumele de aforisme şi de suflet ale scriitorului Sorin Cerin. Am afinităţi deosebite pentru literaţii care au cunoscut exilul, deci au fost în aceeaşi situaţie ca subsemnatul. După mineriade, emigrează în Statele Unite, unde locuieşte câţiva ani, apoi revine în România. Domnul Cerin, născut în anul 1963, la Baia Mare, a urmat studiile la Institutul de Limba şi Cultura Italiană din Bucureşti. În prezent este membru de onoare al Asociaţiei Canadiene a Scriitorilor Romani.A debutat cu poezie în anul 1986, iar în volum cu romanul Destin în anul 2003. În ultima

perioadă s-a dedicat aforismelor şi meditaţiilor filozofice (logica şi fenomenologia coaxiologica).Mulţi critici au evidenţiat valoarea scrierilorsale, pecum Adrian Dinu Rachieru (—formulări citabile‖), Al. Florin Tene (—sensurile adânci ale revelaţiilor‖), Maria Ana Tupan (—amestecul paradoxal de disperare şi energie‖), Ion Vlad (—reflexivitatea e dominantă creaţiei sale‖), Cornel Moraru (—profet al neantului‖), Theodor Codreanu:—Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist‖ –cu care subscriu din plin.În creaţiile sale se simt reverberaţii paradoxiste (—Ploi de foc‖), pesimiste (_'Nonsensul existenţei‖, —Învaţă să mori‖), metaforice (—Zâmbetul este floarea sufletului‖), logice(—Bineînţeles că şi moartea dispare odată cu fiinţa‖).Unele aforisme sunt memorabile, transformând autorul lor într-un eseist important. Aşteptam cu interes noile sale volume."

- Prof.Dr.Ion Pachia Tatomirescu susţine:"un volum de aforisme, Revelaţii – 21 Decembrie 2012, paradoxiste în majoritatea lor, salvându-se printr-un „curcubeu" în treizeci şi şase de „culori-teme" – un curcubeu propriu deci –, ca un steag fluturând în cerul, în priveliştea Fiinţei (luăm sintagma în accepţiunea lui Platon, din Phaidros,

248-b), ori din înrăzărita margine a Ei, pentru că autorul, deopotrivă poet, romancier şi sofist, „părinte al coaxialismului“, sau lirosof, du-pă cum i-ar fi zis Vl. Streinu (pe vremea cercetării operei lui Lucian Blaga), ştie să se exercite întru catharsis pe arcul-orizont al cunoaş-terii metaforice din complementaritatea bătrânei, veşnicei Câmpii a Adevărului" sau "Înstrunarea paradoxistă a aforismelor lui Sorin Cerin într-un „curcubeu“ de treizeci şi şase de „culori-teme“ – cum spuneam mai sus – încearcă să circumscrie „sacrei date“ de 21 decembrie 2012: absolutul («Absolutul Omului este numai Dumnezeul său»), absurdul («Absurdul Creaţiei este Lumea născută pentru a muri»), adevărul («Adevărul este zăpada topită a Cunoaşterii, din care răsare iluzia lumii»), amintirea («Amintirea este lacrima Destinului»), cunoaşterea («Cunoaşterea se limitează la a nu avea limite»), cuvântul («Cuvân-tul este esenţa păcii pe care a făcut-o Dumnezeu cu sine, realizând că este lipsa din neant: dorul neantului»), destinul («Destinul este urma lăsată de gândul lui Dumnezeu în lumea sufletului nostru»), deşertă-ciunea («Deşertăciunea renaşte doar la maternitatea visului de a trăi»), dorul («În dor stă întreaga esenţă a lumii»), Divinitatea

Supremă / Dumnezeu («Dumnezeu nu poate lipsi din sufletul unui om care iubeşte fiindcă iubirea este Dumnezeu»), existenţa («Existenţa se hrăneşte cu moartea pentru a naşte viaţa»), fericirea («Fericirea este Fata Morgana a acestei lumi»), fiinţa («Fiinţa şi Nefiinţa sunt cele două căi ale lui Dumnezeu, pe care le ştim noi, din infinitatea de astfel de căi»), filosofia («Filosofia este desăvârşirea frumuseţii spiritului uman în faţa existenţei»), frumuseţea («Frumuseţea este poarta deschisă către graţiile cerului»), gândul («Gândul a născut lumea»), genialitatea («Genialitatea este floarea care răsare numai stropită cu apa perfecţiunii») / geniul («Geniul înţelege că unica frumuseţe a lumii constă în iubire»), greşeala («Greşeala nu poate greşi niciodată»), haosul («Haosul este sensul fiinţei faţă de perfecţiunea nefiinţei»), iluzia («Iluzia este esenţa regăsirii în neant»), infinitul («Infinitul este gardianul întregii existenţe»), instinctul («Instinctul este simţirea de către nefiinţă a fiinţei»), iubirea («Iubirea este unica arie a împlinirii din simfonia absurdului»), lumina («Lumina este marea revelaţie a lui Dumnezeu faţă de el însuşi»), moartea («Moartea nu poate muri»), ochiul / ochii («În spatele ochilor se ascunde sufletul»), politica («Gunoaiele

umanităţii îşi găsesc singure locul: sunt bogate!»), răutatea («Răutatea este dimensiunea de bază a umanului, în numele binefacerii sau al iubirii»), religia («Religia este speranţa îndoctrinată»), Satan («Satan este cel mai mare deschizător de drumuri al omenirii»), sinuciderea («Societatea este structura sinuciderii colective cel mai adesea inconştiente sau foarte rar conştiente»), speranţa («Speranţa este cel mai apropiat partener»), timpul («Timpul primeşte moartea, trecând în amintire Destinul»), viaţa («Viaţa este naufragiul timpului pe ţărmul morţii»), viitorul omenirii şi 21 decembrie 2012 («Viitorul este legământul făcut de Dumnezeu cu viaţa» / «Începând cu 21 decembrie 2012, veţi realiza că moartea este veşnica viaţă curăţită de murdăriile acestei lumi»), şi visul («Visu-i împlinirea nonsensului»)."

- **Al. Florin Țene** afirma despre volumul de aforisme intitulat Revelații că: "recenta carte a scriitorului Sorin Cerin”Revelaţii-21 Decembrie 2012”apărută la editura PACO-2008,Bucureşti, cu o ” postfaţă” pe ultima copertă semnată de Al. Florin Ţene, este structurată în 36 de secvenţe cuprinzând cuvinte asupra cărora filozoful s-a aplecat, explicându-le şi interpretându-le filozofic şi chiar etimologic.Înainte de a plonja, prin

interpretare, în sensurile adânci ale revelaţiilor trebuie să explicăm ce înseamnă acest cuvânt,ce stă la baza şi etimologia lui.Cuvântul vine de la latinul revelatio, însemnând o dezvăluire, neaşteptată descoperire a unui adevăr ascuns,a unei taine,a unui talent.În concepţie religioasă însemnând o dezvăluire a voinţei lui Dumnezeu, făcută unor persoane,în mod supranatural.Cartea are substanţă filozofică,chiar dacă reflecţiile lui Sorin Cerin sunt cugetări, aforisme sau apoftegme,ordonate tematic şi alfabetic,de fapt sunt adânci expresii ce exprimă o substanţă filozofică, uneori cu sens de previziune.Spuneam mai de mult că sunt probleme pe care le poţi înţelege prin lecturi şi lecturi prin care îţi poţi limpezii şi înţelege problemele. Cartea de faţă face parte din a doua categorie, îmbogăţind pe cititor cu suportul şi înţelepciunea unor meditaţii profunde şi originale.Sorin Cerin, prin această carte, se înfăţişează cititorilor săi cu un bagaj de cultură vastă şi cu o referinţă variată. Îmi dau seama că îl are ca model pe Bergson, dar şi pe existenţialişti. Nu este departe de Goethe şi-l cunoaşte pe Socrate care spunea: Căci atunci întreaga veşnicie nu pare a fi altceva decât o singură noapte senină. De la acest punct pornesc

Revelaţiile autorului nostru. Iată ce frumos spune: Viaţa este epopeea sufletului printre clipele irosite ale eternităţii.Aceste cugetări sunt adevărate micropoeme şi ele exprimă sensuri, trăiri, interpretări ce-l apropie de axiomele şcolii ionice,principiile deveniri lui Heraclit: Destinul nu poate începe şi nici sfârşi,fiind sinele începutului şi sfârşitului. Autorul acestui volum de revelaţii este un bun cunoscător al limbii române şi exprimă o logică, originală, a cuvintelor din care, uneori, izvorăşte ilogicul sensurilor date de cuvinte sau din propoziţiile formulate. El iubeşte schemele filozofice cu depăşirile limitelor cunoaşterii, prin ontologic ajungând la gnosologic.Unde metafora,comparaţia fără termenul de comparat, are rolul de pelerină de sub care autorul scoate mâna să „vadă“ dacă ”plouă“ cu lumină. Şi întradevăr plouă cu lumina înţelepciuni,fiindcă autorul cunoaşte faptul că limba română are posibilităţile infinitului în exprimare. Fericiţi aceia care n-au ameţit aplecându-se peste abisul ei."

Culegere de înţelepciune

Una dintre cele mai prestigioase edituri româneşti, Editura Eminescu, îi publică în toamna anului 2009 întreaga operă sapienţială incluzând

toate volumele de aforisme scoase înainte cât şi alte volume care nu au văzut lumina tiparului până la acea dată.Academicianul Gheorghe Vlăduţescu, filosof, una dintre cele mai mari somităţi din cadrul filosofiei culturii şi umanismului consideră despre :" *Culegere de înţelepciune*:"**Literatura sapienţială are o istorie, poate, veche cât scriitura însuşi.Nu numai în Orientul Antic, dar şi în vechea grecie „ înţelepţii" au ales forma apoftegmatică (sentenţiară), uşor memorabilă, pentru a face, ceea ce se numea în tradiţie elină, paideia, o educaţie a sufletului pentru o formare a lui.Şi în cultura românească tradiţia este bogată.Dl. Sorin Cerin se înscrie în ea făcând o operă de tot remarcabilă.Maximele – reflecţiile sale concentrează o experienţă de viaţă şi culturală şi din prea plinul ei se împărtăşeşte altora.Tuturor acelora care vor deschide paginile acestei cărţi de învăţătură, ca orice carte bună, ea le va răsplăti prin participare la înţelepciune, gândul bun al lecturii ei.**Această consideraţie asupra operei sapienţiale ceriniene a apărut în:Destine literare din Canadapaginile 26 şi 27, nr.8, Decembrie 2009,Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [30]De pe coperta acesteia aflăm următoarele: "Culegerea de faţă conţine toate volumele de aforisme tipărite dar reeditate acum, cât

şi cele ce urmau să vadă lumina tiparului până la această dată.Este o ediţie de referinţă a operei sapienţiale ceriniene.Deschizând cartea aflăm de pe prima pagină ce anume lucrări conţine:"În această culegere este publicată întreaga operă de aforisme scrise până la data bunului de tipar din octombrie 2009 de autor, însumând **7012** aforisme.Apar pentru prima oară operele de aforisme:Întelepciune,Patima,Iluzie şi realitate cât şi reeditările revizuite:Revelaţii 21 decembrie 2012,Nemurire şi Învaţă să mori.Toate operele de aforisme care au cunoscut si înainte lumina tiparului vor fi citate doar in actuala formulă îmbunătăţită a ediţiei de referinţă."Recenzii şi ecouri în presă:Cronica română - *Mai mult decât o "Culegere de înţelepciune"* [31][32]Altermedia România- *Culegere de înţelepciune de Sorin Cerin*[33]Revista Familia-O "Culegere de înţelepciune" (noiembrie-decembrie)2009 pag.214,Azi citesc[34]Român în lume*Culegere de înţelepciune de Sorin Cerin scrie istorie literară* [35]În anul 2014 apare publicată întreaga operă aforistică a autorului sub titlul de **Culegere de Înţelepciune- Opere Complete de Aforisme- Ediţie de Referinţă** [36]] In limbile română şi engleză, respectiv, **Wisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference**

Edition[37], culegere care conţine un număr de **11486 de aforisme**publicate anterior în 14 volume, incluse în actuala publicaţie.

Maxime celebre

- *Doar muritorii caută nemurirea fiindcă nemuritorii nu ştiu ce este aceasta.*
- *Zâmbetul este floarea sufletului.*
- *Dumnezeu este sufletul pereche al întregii lumi.*
- *Să fim optimişti, iubirea mea cea mare, fiindcă avem de partea noastră clipa şi nu Destinul, fiindcă avem eternitatea acestei clipe şi nu timpul, fiindcă ne avem pe noi, acum şi aici, şi nicăieri în urma clipei, fiindcă va ninge cu timp, şi această urmă va fi îngropată de stele căzătoare, devenind o amintire a unei lumi trecute.*
- *Totul este deşertăciune în afară de iubire. Războaiele, structuralizările sociale bolnave, mizeriile acestei lumi se datorează înstrăinării oamenilor de sinele lor care este Iubire şi atât.*

- *Bineînţeles cã şi moartea dispare odatã cu fiinţa*

Coaxialismul

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013
- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme

- Culegere de înţelepciune în care apare pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007

- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Existenta si Timp - Poeme Filosofice[38](Statele Unite ale Aemricii) 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[39](Statele Unite ale Aemricii) 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice[40](Statele Unite ale Aemricii) 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice[41](Statele Unite ale Americii)2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice[42](Statele Unite ale Americii)2017
- Eternitate - Poeme Filosofice[43] (Statele Unite ale Americii)2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice[44](Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice[45](Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice[46](Statele Unite ale Americii) 2016

- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice[47](Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice[48](Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice[49] (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice[50] (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice[51] (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice[52](Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice[53](Statele Unite ale Americii) 2016

Pe data de 18 noiembrie 2015 **Sorin Cerin** lansează în cadrul târgului de carte **Gaudeamus**. desfășurat la București,[54][55] cinci noi volume de poezie de meditație, scoase atât în format tipărit cât și online de către editura eLiteratura,[56][57] un proiect susținut de Uniunea Scriitorilor, respectiv Asociația Scriitorilor din București și editura Coresi.

- **A Fi Poet** editura eLiteratura, București 2015
- **O Clipă de Eternitate** editura eLiteratura, București 2015

- **Suntem o Hologramă** editura eLiteratura, București 2015
- **Zile de Carton** editura eLiteratura, București 2015
- **Fericire** editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation[58] United States of America 2016
- Liberul arbitru2015The Free Will - Poems of Meditation[59] United States of America 2016
- Marile taceri 2015 The Great Silences - Poems of Meditation[60] United States of America 2016
- Ploi de Foc 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation[61] United States of America 2016
- Moarte2015 Death - Poems of Meditation [62]United States of America 2016
- Iluzia Vieții 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation [63]United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation[64] United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire 2014
- Politice2013
- Facerea lumii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu2013

- Alegerea Mantuitorului2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice[65](Statele Unite ale Aemricii) 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice[66][67](Statele Unite ale Americii)2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice[68][69](Statele Unite ale Americii) 2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori[70] 2012
- Parfum de eternitate[71] 2012
- Umbrele Inimilor[72] 2012
- Inimă de piatră amară[73] 2012
- Legendele sufletului[74] 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire[75] 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri[76]2012
- Suflete pereche[77] 2011
- Templul inimii[78]2011
- Poeme de dragoste[79] 2009

Romane

- *Destin* 2003

- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

Volume nonfictiune

- Wikipedia pseudo-enciclopedia minciunii, cenzurii şi dezinformării apărută în limba engleză cu titlul:Wikipedia: Pseudo- encyclopedia of the lie, censorship and misinformation [80][81][82][83] Prima carte critică la adresa wikipediei care dezvăluie abuzurile, minciuna, mistificările din această enciclopedie.
- Bible of the Light 2011

Referinţe critice pe autori și publicații

- Elvira SOROHAN [84] Convorbiri literare,paginile 25-28, nr.9 (237),septembrie 2015
- Al CISTELECAN [85] revista Familia nr. 11-12 noiembrie-decembrie 2015, paginile 16-18
- Laura Lazar ZAVALEANU [86]revista Familia nr.7-8, iulie-august, pagina 242, 2015

- Ana BLANDIANA -[87] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [88]
- Ioan HOLBAN [89] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [90]
- Maria Ana TUPAN [91] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [92]
- Cornel UNGUREANU [93]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [94]
- Mircea MUTHU [95]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [96]
- Ion VLAD [97]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [98]
- Cornel MORARU [99] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [100]
- Marian ODANGIU[101] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977[102]
- Fabrizio CARAMAGNA - [103][104],[105][106][107][108][109][110][111][112][113]
- Acad. Gheorghe VLĂDUŢESCU - [114][115]paginile 26 şi 27, nr.8, Decembrie 2009,Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [116]
- Ştefan BORBELY [117] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [118]

- Calin TEUTISAN [119] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [120]
- Ovidiu MOCEANU [121] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [122]
- Gheorghe Andrei NEAGU [123] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998
- Ion DODU BĂLAN:Sorin Cerin-Despre creaţia sapienţială[124][125][126][127]"/[128]Agenţia de ştiri Napoca News,revista Nordlitera,Zona Interzisă, pagina Ligii Scriitorilor din România, Oglinda literară,Luceafărul românesc şi Destine literare din Canada.
- Theodor CODREANU [129] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [130],Dualismul ca ispită a raționalismului, Oglinda literară nr.167, noiembrie 2015, pag.11283-11284-11285 [131]
- Florentin SMARANDACHE: Un Expatriat și Repatriat Scriitor Român, Destine literare, revistă a Asociației Canadiene a Scriitorilor Români, nr. 39, pag.92,iulie-octombrie 2016 [132]
- Ion PACHIA TATOMIRESCU:Aforismele revelarii sacrului dienoc de 21 Decembrie 2012, in cerul lui Sorin Cerin: Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [133]
- Eugen EVU - Fulgurante la Sorin Cerin[134]

- Dumitru CHIOARU [135]
- Al Florin ŢENE: Sorin Cerin un filozof al metaforei şi un poet al cuvântului [136][137]Agenţia de ştiri Napoca News şi revista Nordlitera.
- Henrieta Anişoara ŞERBAN,Revista Kogaion Review [138] şi Revista Luceafărul Românesc "coaxialismul-de-sorin-cerin"/
- Adrian Dinu RACHIERU: [139][140] Revista Luceafărul românesc, Oglinda literară,nr. 89 din 2009
- Elisabeta Iosif, Mircea Alexandru Pop, Revista Zona Interzisă:Note critice asupra aforismelor şi cugetărilor din "Revelaţii 21 Decembrie 2012" [141]
- Denis Buican,Elisabeta Iosif"revelatii-21-decembrie-2012"-de-sorin-cerin

Bibliografie de critică literară

- Theodor Codreanu, Anamorfoze, editura Scara, București, pag. 130-148,[142]2017
- Ioan Pachia Tatomirescu, Pagini de istorie literara vlaha de maine, editura Waldpress, Timișoara, [143]2014
- Eugen Evu, Terapie de joc, editura Tipo Moldova, iași, pag. 268 [144] 2014

Antologii

- **The Little Red Book of Hope**,(Mica carte roșie a speranței)by Nick Lyons and Tony Lyons,*Skyhorse Publishing*; 1 edition (May 7, 2013)USA, pag 102,184 [145]
- **Antologia dell'aforisma romeno contemporaneo**,(Antologia aforismului românesc contemporan) autori Fabrizio Caramagna, Alina Breje, *Genesi editrice*, Italia [146] [147][148][149][150][151][152][153][154]2013
- **Quotes and Sayings: Quotes of Wisdom and Knowledge** by Pamela T Peters,CreateSpace Independent Publishing Platform; Lrg edition (May 6, 2012,USA, pag.35[155]
- **Pathways to Wisdom,: Inspired by Nature with Contemplative quotations** by MS Margaret L. Jackson, CreateSpace Independent Publishing Platform (November 20, 2014USA, pag. 43[156]
- **The Book on Truth and Honesty Quotes** by Neal Ranzoni, CreateSpace Independent Publishing Platform July 23, 2012,USA, pag.125[157]

- **The Book On "Wisdom Quotes" (The Book On Quotes Series)** by Neal Ranzoni,CreateSpace Independent Publishing Platform May 13, 2013,USA,pag.129[158]
- **Antologie de proză contemporană românească**, colecția Sărmanul Dionis, editura Scrisul contemporan, autor Carmen Cătunescu, Ploiești, 2014[159]
- **Antologie de poezie contemporană românească**,colecția Porni Luceafărul,editura Scrisul contemporan, autor Carmen Cătunescu, Ploiești,2014[160]
- **Dincolo de cuvânt**, coordonator Valentina Becart, editura Arhip Art, Sibiu[161][162]2012

Dicționare

- **Un Dicționar al Scriitorilor Români Contemporani, volumul IV, Opera Omnia**, pag.137 -146, coordonator Ioan Holban, editura Tipo Moldova, Iasi [163] 2016
- **Cartea ințelepciunii universale** - Dicționar de maxime și aforisme din cultura română și universală, autor Nicolae Mareș, editura eLiteratura, București, [164] [165]2014
- **Dicţionarul scriitorilor români de azi**, autori Boris Crăciun şi Daniela Crăciun-Costin, editura

Porţile Orientului, Iaşi. (revista Convorbiri literare)[166] [167]2011

- **Dicţionarul biobibliografic**, autori Anda Dejeu,Nicoleta Avram, Izabela Cerchezan, Andrei Cete, Sandra Cibicenco, Mădălina Olteanu, Andreia Precub, Roxana Roman, editura Dacia XXI, Cluj Napoca. [168]2011

Lansări de carte

- Lansarea celor cinci carti de poezie de meditatie la targul de carte Gaudeamus 2015 pe data de 18 noiembrie. Acestea sunt: Fericire, Suntem o Holograma, Zile de carton, O Clipa de Eternitate si A Fi Poet. Toate aceste carti sunt scoase de catre editura eLiteratura atat in format tiparit cum se vede in video cat si online. [169][170]
- Lansarea cărții de aforisme Revelații, la biblioteca metropolitană din București, [[2008][171][172]
- Lansarea Coaxialismului la librăria Mihai Eminescu, București, 2007[173][174]

Opera lui Sorin Cerin din arhiva internet

- Internet Archive Sorin Cerin

Sorin Cerin - Cote cărţi în principalele biblioteci din România

- Biblioteca Academiei Române
- Biblioteca Naţională a României
- Biblioteca Metropolitană Bucureşti

Sorin Cerin pe Amazon

- Amazon Sorin Cerin De aici pot fi cumpărate cărţile autorului Sorin Cerin, ce întregesc întreaga sa operă, în format tipărit sau kindle.

Sorin Cerin video-interviuri

- Sorin Cerin - Sfinxul din Bucegi si Sacralitate
- Interviu cu Sorin Cerin in parcul IOR
- Sorin Cerin - Despre moarte I
- Sorin Cerin _ Despre moarte II
- Sorin Cerin _ Despre viata
- Sorin Cerin - Despre fericire I
- Sorin Cerin - Despre fericire II
- Sorin Cerin - Despre fericire III
- Sorin Cerin - Despre moarte si divinitatea Luminii
- Sorin Cerin - Ce este viața?
- Sorin Cerin - Despre spiritualitate

- Sorin Cerin - Conștiința Universală
- Sorin Cerin - Despre Dumnezeu
- Sorin Cerin - Amintirea este esența lumii
- Sorin Cerin - Despre coaxialism - Interviul editiei cu Anda Gavril la TV Romania Cultural (2007)

Sorin Cerin pe Goodreads

- Pagina despre Sorin Cerin, cărţi apărute, citate,etc

Sorin Cerin în L'Aforisma nel mondo – letture e scritture aforistiche contemporanee

---

- L'aforisma in Romania, Sorin Cerin

Sorin Cerin pe YouTube

- Pagina de Youtube Sorin Cerin

Citate celebre

- Top Famous Quotes
- Notable Quotes
- Famous Quotes Fusion
- They Said So
- Sorin Cerin Philosopher Quotes
- Citate Sorin Cerin în limba suedeză
- Quote tab

- Sorin Cerin Share Quotes
- Sorin Cerin Quoted Daily
- Citate alese
- Citate celebre
- Citate celebre Rightwords
- Citate de dragoste
- Maxime de Sorin Cerin
- Citate in engleza (Goodreads quotes)
- Citate in engleza (Search Quotes)
- Citate in engleza (Successories Quotes)
- Citate in engleza (Famous Sorin Cerin Quotes)
- Citate in engleza (Famous Quotes by Sorin Cerin)
- Citate in engleza Sorin Cerin Favourite Famous Quotes)
- Citate in engleza (Sorin Cerin Great Quotes)
- Citate in engleza (Sorin Cerin Citate celebre.eu)
- Citate bizi
- Citate Descopera

Poeme

- Poeme de Sorin Cerin

Interviuri în presă cu Sorin Cerin

- Interviu cu filosoful Sorin Cerin

Referiri la opera lui Sorin Cerin

Andrei Hrebenciuc [175] Thomas Leitch Wikipedia U

Categorii: Filozofi români | Autori de aforisme | Scriitori români | Autori români | Eseişti români | Poeţi români | Participanţi la revoluţia română din 1989 | Naşteri în 1963 | Români în viaţă | Gânditori români

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII – DRAGOSTE ȘI DESTIN
-poeme filosofice-

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII –
DRAGOSTE ȘI DESTIN
-poeme filosofice-